

ЛЮТИЙ

ISSN 0132-4462

1985

№4

ПРАВДА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— І хто ж міг подумати, що в цих вагонах везуть звірів!!

— Ви чого хуліганите!!

СТИСЛІ МИСЛІ

Критикує випихо — Жлуктить сам-один за трьох.

Спітало горе Хомича: Сусіда виграв «Москвіна».

На роботі ледве тліє, Та добряче руки гріє.

У злodianнях гартувався, Аж поки не загратувався.

Борис СЛЮСАР.

ХАМЕЛЕОНИ Й ТЕЛЕФОНИ

Що незмінне в цій юдолі, Коли вже й хамелеон Не завжди міняє колір, Лиш міняє телефон?

Телефонів до хвороби Розвелось, далєбі: Білу трубку лиже: — Зробим! Чорну аж гризе: — Зробити!

А не йде, крий боже, діло — Чорну криє в три гроби: — Я зроблю вам!... Але в білу Аж виспіває: — Зробив!..

Володимир ІВАНЦІВ.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Доведеться, громадяни, трохи зачекати: сметана ще не готова!

ПЕРЕНОСНІ ГУЛІ

Кажуть в народі: «Видно, що Гапка пироги ліпила, — усі ворота в тісті».

Не знаємо, які вже там пироги виходили у тієї легендарної Гапки, — чи можна було їх їсти, а чи доводилося свиней припрошувати, аби добро не пропадало, — знаємо тільки одне: заляпані тістом ворота самій же Гапці доводилося потім і одшкрібувати та обмивати. Бо спробувала б не обмити — материна качалка швидко привела б у дію Гапчині приховані резерви!

На щастя, тепер такий сильнодіючий засіб, як качалка, знято з озброєння. А нових ідентичних

ефективних засобів ще, вочевидь, не придумано. Інакше не доводилось би нам писати про отакі сумні речі, про які ми оце й пишемо нижче. Вивели механізатори колгоспу «Маяк» Новоазовського району на Донеччині в поле новенький зернозбиральний комбайн, а він як задимить, як зачмає! Нене рідна! Зазирнули хлібороби усередину і аж поприсідали від здивування: блок картера репнув, мов перестиглий кавун.

Вони — у «Ростсельмаш»: — То це ви таке добро випускаєте? Тут кожного

секундою дорожиш, а ви дефектні двигуни ставите?!

А ростсельмашівці їм: — Так двигуни ж не наші, а харківські. З моторобудівного об'єднання «Серп і молот». Ось ми їм зараз таку телеграму вріжемо, що полочуться!

Врізали. На ім'я генерального директора Володимира Олександровича Коляди. Той дово не барився, швидко відшукав винних і теж, кажуть, врізав їм так, щоб ті полочухались.

Стосовно ж браку, то його довелося ліквідувати кому завгодно, тільки не винним. Ні-ні, до Харкова мотор не повернувся. Як і інші численні мотори, які виходять з ладу, не витримавши гарантійного строку. Тільки торік «Серп і молот» прийняв від «Ростсельмаша» 23 претензії і сплатив за те 24 515 карбованців штрафу. Тепер є надія, що цифра ця зросте принаймні удвічі.

Сплачує солідні штрафи об'єднання не тільки ростовчанам. Не обминають браковані двигуни і Красноярський комбайновий завод,

звідки минулого року надійшло 26 рекламій мало не на 30 тисяч карбованців. Та бракоробам що: штраф заплатили — й байдуже. А переробляти їхню халтуру доводиться іншим. І на «Ростсельмаше», і в далекому Красноярську, на тамтешньому комбайновому заводі, і в майстернях «Сільгостехніки», засукавши рукави, копіраються у бракованих харківських двигунах. А що поробиш? Не відсилати ж їх назад до Харкова.

Такі посилочки у чималеньку копійчину влетять державі.

На «Ростсельмаше» та Красноярському комбайновому працюють навіть спеціально створені бригади висококваліфікованих фахівців, котрі тільки те й роблять, що латають «дірки» моторобудівників. У Ростові таких аж семеро. Одержку кожен з кишені об'єднання «Серп і молот» по 190 карбованців щомісяця. У Красноярську таких фахівців троє.

— Але ж не тільки ми в усьому винні! — просяне ситуацію начальник ВТК об'єднання Віктор Іванович Риндя. — Одержуємо литва з Куп'янського ливарного заводу, а воно буває — ні к бісу. А на нас усі шийки сиплються...

Умовні, підкреслимо, шийки. О ні, це не ті ваговиті сяючі гулі, що їх носила Гапка після суворой материнської критики! Ті часи, хвалити долю, минули...

В. СУБОТА.

м. Харків.

ЩОБ НЕ СКАРЖИЛИСЬ

Наш харківський кореспондент передає з міста Ізюма. Ще минулого року на адресу управління водоканалізаційного господарства надходило багато скарг від мешканців вулиць Фрунзе, Гагаріна, Ентузіастів, провулків Васильківського та Комінтерну на те, що вода з колонок безперервно тече і заливає усі навколишні подвір'я. Тепер таких скарг значно поменшало, оскільки після ремонту колонок вода з них не тече зовсім, і мешканцям доводиться ходити по воду на сусідні вулиці.

КОЖНОМУ ПАСАЖИРУ — ВАЛЯНЦІ

КІРОВОГРАДСЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). Гайворонський міськвиконком планує найближчим часом відкрити на кожній автобусній зупинці міста прокатні пункти: валянців і кожухів узимку та парасольок і чобіт влітку. Пункти будуть обслуговувати пасажирів, котрі в негодю чекатимуть автобуса. «Тепер гайворонці, — пояснили кореспондентів ТАП у міськвиконкомі, — гадаємо, не будуть набридати нам скаргами, чому ми не виконуємо свого рішення про будівництво на кожній автозупинці затишних павільйонів».

РОСТУТЬ ПОЛЯРНИКАМИ

ХЕРСОН. (Спец. кор. ТАП). Добре поставлено профорієнтаційну роботу в дитячому комбінаті № 19, що належить міському відділу народної освіти. Прямо змалку прищеплюють тут вихованцям любов до героїчної професії полярника. Отож життя у дитсадку максимально наближене до полярних умов. Так, сплять малюки не роздягаючись, кожні півтори-дві години роблять гімнастичні вправи для зігрівання тіла.

Такий ранній профорієнтації дітлахи завдячують системі опалення в дитсадку, яка узимку вже третій рік не дозволяє температурі у приміщенні піднятися вище умовного нуля.

В. БОЙКО.

ПРОХАННЯ не хвилюватись

Нервові ми всі якісь. Нетерплячі. Ледь що не по-нашому — ображаємось. Себе не бережемо. Заради чого, питається? Заради дрібниць. Якщо розібратись.

Яка епохальна подія, який світовий катаклізм вивів із рівноваги громадянина Дячука Михайла Гавриловича з м. Любомля на Волині, вул. Зелена, 1? Загибель древньої цивілізації інків? Зіткнення двох галактик в один трильйон чотири тисячі двохсот першому році до нашої ери? Зовсім трошечки не вгадали: насос. Звичайний електронасос для зрошування городів, модель НБЦМ-3/17, виробництва Краснореченського верстатобудівного заводу ім. Фрунзе, Кременський район на Ворошиловградщині. Громадянина Дячука вельми обурила та обставина, що той насос, із гарантійним строком роботи 18 місяців, не попрацював на його обійсті й півроку...

Інший би, знаєте, махнув рукою і заспокоївся. Подумаєш, заліззяка. Здоров'я дорожче. Ну, а Михайло Гаврилович, як кажуть, закусив вудила. Спочатку відправив бракований насос, згідно з вказівкою у його заводському паспорті, в гарантійну майстерню заводу «Ремпобуттехніка» м. Ворошиловграда...

Наївний чоловік! У майстерні його насоса навіть не розпаковували. Тільки адресу на щизку поміняли на зворотну та й відправили назад. Але громадянина Дячука цей випадок, на превелике диво, нічому не навчив. Сповнений незрозумілої впертості, він тут же написав листа просто на завод і добився дозволу головного інженера

І. В. Ткачука вислати насос безпосередньо до них. Вислав. Було це 7 травня 1984 року, номер залізничної квитанції ДР 554852. Успід за насосом, 15 серпня і 17 вересня, полетіли два листи на ім'я директора заводу... Невже Михайло Гаврилович і справді свято сподівався, що директор заводу — людина, з ранку до ночі зіклопотає глобальними проблемами розвитку вітчизняного верстатобудування, — витратить час на якогось окремого пересічного насосовласника? Та на якість отих розпроклятих насосів іде на рік, можливо, знаєте скільки скарг?! І це, якщо з кожною особою розбиратись...

Але гр. Дячука ще все-таки зрозуміти можна: насос, як не кажи, за його кровні куплено. Та за послужку-пересилку в майстерню та на завод він уже третину його вартості вгепав! Хто відшкодує?.. Отож-то.

А от працівників кіровоградської оптовороздрібно-ї контори «Укрторгбудматеріали» — так тих і зовсім не знати чого колотить. Ну, гляньте: одержує та контора з Костянтинівки на Донеччині скло в контейнерах. Скло вибирає, а контейнери повертає назад у Костянтинівку, на завод ім. Жовтневої революції. Ну, а одного разу взяли й зашурували їх аж 18 штук не туди, а на завод «Автоскло» (теж такий в Костянтинівці є). Помилково, звичайно, зашурували: новому не-

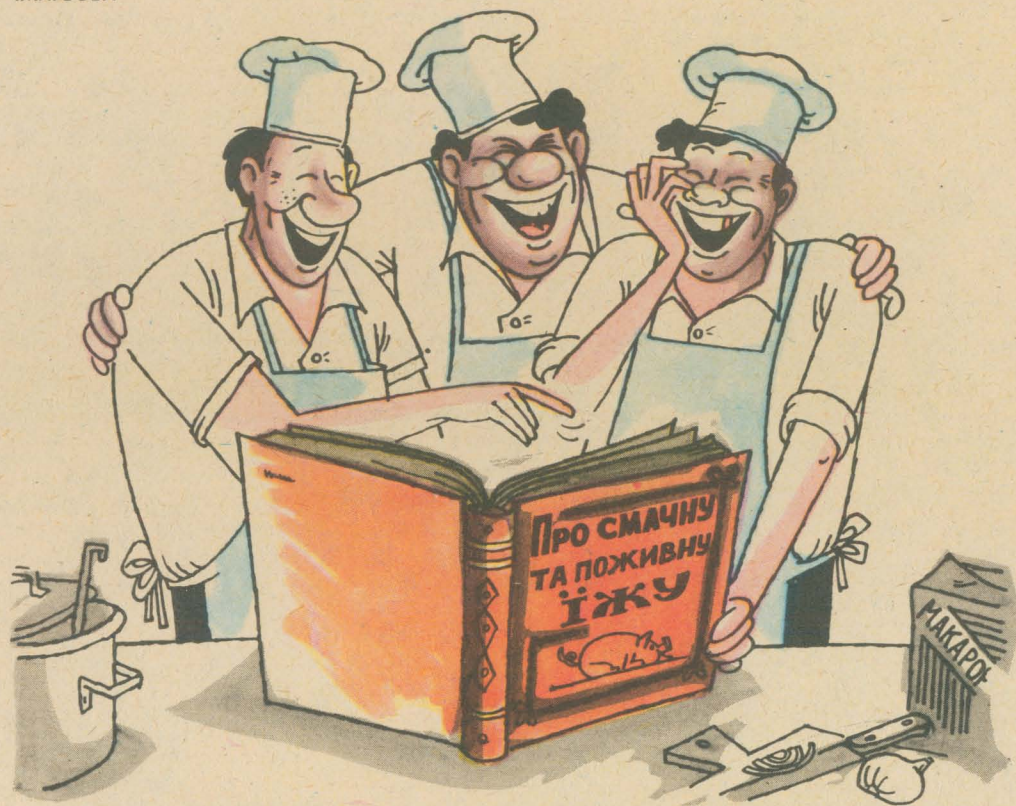
досвідченому працівникові це діло були доручили, а він і налавав дров.

Ну, а на тому «Автосклі» виявились люди не вельми розбірливі в таких питаннях. Отож вони не стали задумуватись над моральним аспектом справи, а вчинили так, як їм підказала їхня малорозвинута совість: пустили ті контейнери в роботу, ніби вони зроду їм належали. Хоч і розуміли, звичайно (у дитсадочках, певно ж, їм прр це говорили), що брати чуже — негарно. Тим більше, що когось через це, ясно, здорово нагородило.

Кіровоградській конторі «Укрторгбудматеріали» в цілому нагоріло на 10 тисяч карбованців штрафу. За не повернення тари. Дісталось декому й персонально...

Але що з воза впало — те пропало. Гарне колись було прислів'я!.. То оце й кіровоградським оптовикам-роздрібникам було б отак: плюнути й забути. А вони ні: Бабах лист у Міністерство промисловості будівельних матеріалів УРСР, якому оте «Автоскло» підлягає! Бабах — другий! Бо на перший лист, як ви вже здогадалися, з міністерства — анічирчик.

І на другий, до речі, — теж. Більш як півроку минуло, а з Хрещатика, 5 — ані півслова. То кіровоградці тоді — до нас: що ж це, мовляв, у тому міністерстві за бюрократи такі засіли? Чи

Без слів.

ЗООБАЙКИ

НАСМІЯЛАСЯ

— Яка ж бо ти незграбна, горопахо! —
Сміялася Гадюка, з Черепахи.
І, може б, з неї кепкувала й досі,
Якби їжак не здивав на дорозі...

ВИБРАВ ДРУГА

Це — диво, та Баран
З Бурмилом подружився.
В начальство вибився,
На особняк розжився...
Так в шані і живе,
Бо знає вся округа:
Хоча він і дурний,
Та вміло вибрав друга.

УСЬОМУ Є МІРА

Як добре Мавпа мавпувати вміла:
Гадюкою повзла, немов Вовчиця, вила.
А це Орла вдавати заходилась...
Була б літала, та, на жаль, розбилась.

БІДА НАВЧИТЬ

Їжак упав з пенька
Й промовив сам до себе:
«Що — заслужив?
Не лізь, куди не треба!»
Самокритичним був цей Їжачисько,
Бо зрозумів: де високо — там слизько...

м. Київ.

Олексій ГАЦА.

Костянтин СЕРГІЄНКО

МОРЕ І СИНИЦЯ

БАЙКА

«Я здатна море запалить! —
В гаю хвалилася Синиця. —
Торкнусь лиш вогником,
і вміть
Запалахоче, загориться!...»
«Овва! Хвастухо, не хвались, —
Птахи насіли на чубайку. —

Одна хвалилася колись,
Тож і потрапила у байку...»
А та: «Облишимо байки.
До моря гайда, гострослови!...»
І враз на берег на морський
Злетілись гави, дятли, сови...
Порозідалися кружка
Й чекають, що із того буде.
Сич дав Синиці сірника:
Чичирк! — і сталося диво-чудо!
Мигнула іскорка з води,

І спалахнув вогонь щосили...
Пташва — урозліт, хто куди.
Ох і набралися б біди.
Якби пожеар не загасили...

Загадка, що не говорить.
Однак, розсудимо по суті:
Чого ж би морю й не горить, —
Поверхня ж то була в мазуті!..

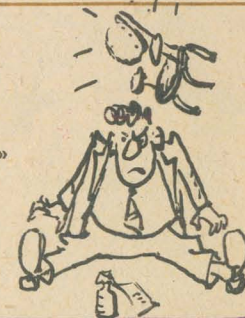
БЕЗСИЛА МЕДИЦИНА

У кабінет до лікаря влетіла
Дружина Бюрократенка Данила.
«Рятуйте, — каже, — мого чоловіка,
Біда з Данилом скоїлась велика!
Прийшов з наради в середу й відтоді
Неначе божевільний став, та й годі.
Не спить, нервує, казиться з досади,

Кричить, що скоро вилетить з посади.
Хотіла з ним у клініку сходити, —
Уперся, ще й почав мене стидити.
Не помогли ні доводи, ні свари,
Хоч ріж його, таку вже має вдачу...»
А лікар протирає окуляри:
«Нічого в тім страшного я не бачу.
У мужа, як показують симптоми,
Невроз легенький. Це — від перевтоми.
То не біда! Пропишемо мікстури,

Режим, діету, водні процедури...
Одужає!..»
А у якусь-то днину
Він знов зустрів Данилову дружину.
«Ну як, — питає, — справи в чоловіка?»
А та — йому: «Ковтав даремно ліки.
Як видно, медицина тут безсила:
Зняли з посади все-таки Данила.»

м. Одеса.

Вісім сорок ранку. До початку робочого дня — двадцять хвилин. Вибігаючи з дому, Горобець, молодший науковий співробітник Н-ського науководослідного інституту, вибрав найкоротший шлях до роботи. Звичайно, метро, а потім... потім буде видно.

Вісім сорок п'ять. У метро давка. Щоб полегшити свою долю, Горобець видихнув з себе повітря. На мить стало вільніше, але вдихнути вже не зміг. Підтягнув під себе ноги. Плечі Горобця, стиснуті пасажирами, лишилися на тому ж рівні. Опустив ноги. Підтягнув — опустив. Раз-два. Раз-два. Раз...

— Зараз я-а-к віржу! — почувлося за спиною. — Подивіться на нього. Гімнастику ще тут робить! Поки сусід лявся, а Горобець слухав перелякано, місце під ногами вже хтось зайняв.

Вісім п'ятдесят. На зупинці Горобця винесло з вагона досить вдало. Викинувши вперед ноги, влучно приземлився на перон. Сьогодні не втрималась на ногах лише одна жінка, бо її винесло спиною вперед. Із сумки покотилися дрібнички жіночого туалету.

ГУМОРЕСКА

— Знову насмітили, коли вже до порядку при-вчаться!.. — невдоволено бурмотіла чергова по станції, підбираючи французькі парфуми і поштові листівки з видом на Неаполітанську затоку.

Вісім п'ятдесят п'ять. Горобець зупинив таксі. — Мені до Богдана... до Хмельницького... до площі... — прохрипів таксистові.

Дев'ять годин. Горобець влетів до свого відділу. Все було спокійно. Хлопці забивали козла: — Дубль шість... е-ех... ось тобі... чотири шість... риба.

— До речі, щодо риби, — підхопила колега в кутку, що наводила собі віи перед люстерком, — Ніночко, ти чуєш? Щодо риби, той хек, що я вчора купила...

Але Горобця не цікавив хек. Шеф зранку був на нараді у директора, це головне. Це давало змогу дочитати шість сторінок Дрюона, котрі не встиг дочитати вчора по закінченні робочого дня. А коли він дочитає Дрюона, — мріяв Горобець, — то виміняє його на восьмий номер «Ранку» за той рік, а коли дочитає «Ранок»... Життя триватиме далі... «Тільки навіщо ж було поспішати?» — думав собі Горобець, дістаючи з шухляди книжку.

Сергій ЛЕВСЬКИЙ.

м. Київ.

ЩО ТАКЕ ПРЕМІЯ?

Давно вже помічено: чим менше людина обізнана в якійсь галузі, тим сміливіше вона судить про різні складні питання з тієї ж таки галузі. Запитайте такого малообізнаного, що таке, приміром, премія, і він вам з ходу відбарабаниє: це винагорода, котру видають за хорошу роботу.

А кому дають премії? Тут же відповідь: тому, хто краще працює, хто веде перед. І ніяких тобі проблем.

А насправді не все воно так просто, як видається дилетантові.

За що дають премію? Відповіді на це питання не так уже й легко. Легше сказати, за що премії позбавляють. Випив трохи більше кави (звичайно, з коньяком), ніж твій організм витримає, потрапив у витверезник — і готово, премія гулькнула! Пішов і, замість кількох годин, кілька днів проводжав сусідового сина в армію, забувши вийти на роботу, — і порядок, премію як королева язиком злизала!

А от за що дають премію? На це питання без спеціальної підготовки чітко, всеохоплююче відповідь не кожен.

Легше видати інструкцію про те, як можна штучно збільшити розмір премії. Тут є багато випробуваних практикою методів. Ну, хоч би такий, який запровадили в колгоспі ім. Я. Галана Радехівського району на Львівщині. Товариші, коли склали річний звіт, то взяли й трохи знизили собівартість вирощеної картоплі та овочів. На якихось дев'яносто тисяч карбованців. А коли знижується собівартість, то, само собою, зростає рентабельність. А за підвищення рентабельності належить премія. І от уже керівні працівники колгоспу вкупи зі спеціалістами одержують премію в розмірі не 1,2 місячного окладу, як їм належало, а 1,4. Дві десяті одного місячного окладу для солідного керівника або спеціаліста — воно наче суцця дрібничка. А все-таки приємно.

Однак ми знову ухилилися від основного питання: за що все-таки видають премію?

Не будучи дипломованим премізнавцем, я, проте, інколи можу вгадати, за що саме дали премію.

Ото дехто не може втямити, за що,

наприклад, головний лікар Ровенської обласної санітарної станції переливання крові Г. І. Борецька преміювала шістьох працівників централізованої бухгалтерії, хоч ці працівники у штаті обласної станції і не лічать. А я знаю, за що. За гарні очі. Ну, не просто за гарні очі, а за те, що вищевказані працівники бухгалтерії свої гарні очі дуже гарно заплещували. І не взагалі гарно заплещували. А гарно заплещували на те, що виробляла вищепоіменована Г. І. Борецька.

Як на мене, то вона нічого такого особливого й не виробляла.

Ну, оформила на півставки слюсаря-електромонтера Л. Р. Ляховича, рідного брата директора «Медтехніка». А та «Медтехніка», до речі, за переказані їй

станцією гроші здійснює і техобслуговування, і ремонт медичної апаратури. Отже, Л. Р. Ляховичу по суті й не було чого робити. Тому він, задля порядку, приходив на станцію лише двічі на місяць і ставав у чергу до каси.

Ну, оформила Г. Борецька з різних — таких же поважних! — причин на півставки слюсаря-сантехніка, токаря, електромонтера — різних людей, котрі також не мали фізичної можливості робити щось на станції, бо були зайняті на основній роботі.

Ну, виплатила Г. Борецька премію своєму заступникові по адміністративно-господарській частині В. Шевчуку за перевищення плану здачі металобрухту, хоча той бідака-заступник не тільки перевиконати, а й виконати плану ніяк

не міг, бо приступив до роботи за день до здачі брухту. Здали, тобто, без нього, а премію одержав.

Ну, виплатила Г. Борецька семи лікарям (в тому числі і Г. І. Борецькій) кілька сот карбованців із копійками за лекції, буцімто прочитані на курсах медсестер, хоча ніяких курсів не було.

Ну, підвищила Г. І. Борецька Г. І. Борецькій (між нами кажучи, незаконно) місячний оклад.

Ну, одержала головлікар Г. Борецька в СУ-39 безплатну туристичну путівку в Ленінград і поїхала. (Чому в спеціалізованому управлінні № 39 видали безплатну путівку чужій для них людині — про це існує багато версій, але це вже тема для іншого фейлетону).

Ну, поїхала Г. Борецька в цю турпоїздку, хоч на основній роботі вона вважалася у відрадженті, а на службі за сумісництвом — й зовсім рахувалася на роботі.

Ну й що? Однаково вважаю, що нічого такого особливого Г. Борецька не виробляла, щоб її аж з роботи звільняти.

А щодо працівників централізованої бухгалтерії, то вона, я вважаю, їм премії правильно (хоч і незаконно!) видавала. Бо вони такі вмють дуже гарно заплещувати очі й не бачити того, чого бачити не хочуть. Не захотіли побачити — і не побачили, як централізований преміальний фонд, всупереч регламентуючим постановам, розтринькали на преміювання працівників апарату облздороввідділу: головних спеціалістів, заступників завідуючого, ну і, ясна річ, головного бухгалтера.

Отут уже навіть і я не зможу пояснити, за що їх преміювали.

Хіба що в них теж гарні очі? Хто зна, хто зна...

І після всього цього ви ще кажете, ніби дуже просто відповіді на питання: що таке премія?

О. КРУКОВЕЦЬ.

Р.С. Якщо редколегія журналу дуже захоче преміювати мене, але не зможе придумати, за що саме, то можна хоч би й за цей фейлетон. Він-бо ж про премії...

О.К.

КОРОТКО КАЖУЧИ

- Бюрократи вмирають, але їхні копії, на жаль, залишаються.
- Найбільше літературних таємниць зберігає крапка.
- Погода не встигає за прогнозами.
- Те, що не виволочеш волом, легко списати пером.
- Нескінченним може бути не тільки Всесвіт, але й тяганина.
- Перед ним були відчинені всі двері — у лабіринті інстанцій.

Віктор КОНЯХИН.

Олександр СОЛОМЧЕНКО.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ви тут потрудіться без мене, а я збігаю узнаю, чому досі не принесли зарплату...

Про халтурне будівництво ти писав чимало. Але б'ємося об заклад, що тобі не доводилося зустрічати споруду, котра ще до завершення будівництва вже потребувала б ремонту. А така незакінчена споруда існує — це наш кормоцех. Десять років «Ровносільбуд» «закінчує» кормоцех для великої рогатої худоби в колгоспі ім. Дзержинського. Стіни, давно зведені, починають руйнуватися, в приміщеннях відпадає штукатурка, силосні ями треба переробляти.

Мабуть, Перче, треба перш за все навести порядки в самому будівельному тресті, наслідком яких і є подібні неподобства.

МЕХАНІЗАТОРИ колгоспу.

Володимирецький район
Ровенської області.

Якби автотранспортники оголосили конкурс на найтерплячіших пасажирів, то переможцем його стали б ми, жителі села Любимівки. Адже можемо днями, з ранку й до вечора, терпляче чекати на автобус «Попільня — Любимівка». І при цьому не скандалимо, не пишемо скарг, бо з гіркого досвіду знаємо, що це не допоможе. Ми навіть не питаємо у диспетчера, чи скоро буде автобус. Наперед знаємо, що він тільки плечима знизуватиме. Хіба що час від часу поглядаємо на розклад: чи, бува, не змінився. І кожного разу переконуємося, що п'ять названих рейсів на папері чітко зазначені. Хоч, як правило, жоден з них не виконується.

Отже, Перче, в тому конкурсі ми б неодмінно перемогли. І тоді, може статися, як переможці завоювали б прихильність місцевих автотранспортників, які з невідомих причин нас явно незлюбили.

А. ПОТОПАЛЬСЬКА.

Житомирська область.

Скільки, по-твоєму, може з'їсти дитина морозива? І ми так гадаємо: скільки не даси — все з'їсть. Дуже люблять діти ці ласощі. І на дитяче почуття міри тут покладатися не можна. Всім відомо.

Але працівники кафе «Морозиво», на розі вулиць Леніна і Котляревського в Полтаві, міркують по-іншому. Вони відпускають відвідувачам — і малим, і дорослим — цей продукт однаковими порціями: 150 грамів — і не менше!

Звичайно, дитина з'їсть 150 грамів. І ще попросить. Але ж навіть не кожному дорослому, особливо зі слабим горлом, корисно «долати» заповнену шцерт вазочку. Однак продавці в один голос кричать: «У нас така розкладка. Затверджена!» І все. Дебати закінчено.

Доводиться, отже, брати 150 і самому ділити на менші порції. Одне тільки турбує: а що, як невдовзі згодливим дядям і тьотям з Полтавського тресту їдальні і ресторанів заманеться затвердити іще прогресивнішу, з погляду на якнайшвидший вигог, розкладку: скажімо, не 150, а 1500 грамів «в одні руки»? Ото нам буде морока...

БАТЬКИ І ДІТИ.

Як відомо, кожен спортсмен має виховувати у собі силу волі, витривалість і наполегливість. Саме ці бійцівські якості намагається розвинути у спортсменів села Озеряни правління місцевого колгоспу. Ось уже п'ять років молодь села наполегливо домагається, щоб було закінчено ремонт спортивного залу. Але правління тільки пообіцяє дістати необхідні будівельні матеріали, як відразу ж про свої обіцянки забуває.

То, може, Перче, підкажеш нашому колгоспному керівництву, що наполегливість і витривалість у спортсменів виховується зовсім не таким чином.

МОЛОДЬ села Озеряни.

Варвинський район
Чернігівської області.

Ти, звісно, платиш за воду, якою поливаєш перчанський город? А от у нас є люди, яким здається, що водопровідна вода — то дар божий, за який ніхто нікому не винен.

Протягом 1983 року тривало листування між нами — Гребінківським комбінатом комунальних підприємств — і Пирятинським сирзаводом, котрий бере воду з нашого водогону для свого цільномолочного цеху в м. Гребінці. Спочатку завод не хотів визнавати наших рахунків, бо в цеху, мовляв, не було лічильника-водоміра. Потім лічильник поставили, але половину грошей за користування водою у 1983 році — близько 3,5 тис. крб. — пирятинці нам не віддали ще й досі. Чи не натякнув би ти їм, Перче, як-небудь делікатно, що хоч гроші — воно, звісно, вода, але й вода — то таки теж гроші, які, хоч не хоч, а віддавати треба?

Б. ГУСИНСЬКИЙ — начальник комбінату,

І. ЗВІРКО — головний бухгалтер.

Полтавська область.

Якби ти пройшовся ранковими вулицями Сімферополя, то побачив майже біля кожного будинку юрбу людей з відрами. Вони або нетерпляче тупцюють на місці, або з надією поглядають на дорогу: їде чи не їде? Все пояснюється дуже прозаїчно. Мешканці чекають сміттевоза, котрий або, як завжди, запізнюється, або, трапляється, і зовсім не приїздить. І тоді, висловлюючись на адресу комунальників не дуже делікатно, мешканці несуть відра із сміттям знову додому.

Річ у тім, що кілька років тому санітарна служба міста заборонила тримати на подвір'ях сміттезбірники, пояснюючи це тим, що, мовляв, од них антисанітарія. Така турбота про наше здоров'я, звичайно, могла б і зворушити, якби цей захід через постійні перебої з транспортом не завдавав нам стільки клопоту.

МЕШКАНЦІ

вулиці Дзержинського.

м. Сімферополь.

ПЕДАГОГІЧНИЙ ЕФЕКТ

ГУМОРЕСКА

Ніхто мені не може дорікнути в тому, що я мало зусиль доклав до виховання сина. І не тільки зусиль. Ви думаєте, влаштувати Сашка до спортивної школи мені вдалось завдяки його визначним фізичним даним? Завдяки любові директора до комфорту. А директриси балетної студії хто дістав імпорتنі шпалери? А керівника духового оркестру хто забезпечив кахлем для ванни? Тільки не подумайте, що я зводжу рахунки з власною дитиною. Крий боже! Не жаль мені ні зусиль, ні грошей. Жаль тільки, що все прахом пішло. До спортивної школи ходив він рівно місяць, до балетної студії — тиждень. Правда, довго відвідував заняття духового оркестру. Так довго, що я запідозрив щось нечисте. А одного разу взяв та й пішов нишком слідом за ним. І що ви думаєте: потрапив до кінотеатру (вперше за останні три роки), де й подивився якийсь детектив. До речі, непоганий.

Отже, коли я зрозумів, що й духовий оркестр відпав, то розгубився: куди ж його віддати? Які у нього уподобання, питаєте? Двір для нього — то все! І мати, і батько, і симпатії, і уподобання. Приблизь з школи, жбурне портфеля — і у двір! А там, самі знаєте, різні нехороші приклади, впливи... Та й уроки вчасно не вивчить, матері не допоможе, книги не прочитає, «конструктором» чи ще чимось там не поцікавиться. Буквально цілими днями пропадає у дворі! У всякому разі, так мене інформує дружина. Я, признатись, не дуже вірив,

думав: перебільшує. Жінки взагалі схильні драматизувати ситуацію. А оце сьогодні сам переконався. Якось зовсім випадково так вийшло, що зразу після роботи я прийшов додому. Дивлюсь, Сашка немає. Портфель лежить, а його і слід прохолов. Я спустився у двір: там побачались у доміно, пивком освіжились. Потім приятелі попросили принести карти. Не географічні, звичайно. Ну, я піднімаюсь у квартиру — нема Сашка. А вже вечоріє. Коли це за хвилину просуває голову у двері. Та обережненько так. Мабуть, теж за чимось послали. Ну, я за вуха втягнув його до кімнати:

— Ах ти ж волоцюго,— кажу.— Ти до яких пір будеш вештатись у тому дворі? Обов'язків своїх не знаєш?! Чому уроки не вивчив? Матері хто буде допомагати? Чи тобі у тому дворі медом помазано?!

Я б іще довго читав йому проповідь — в мені прокинувся такий педагогічний азарт! — та приятелі по двору подзвонили: тебе, кажуть, тільки за смертю посилали.

— Ставай,— наказую,— у куток. І ні кроку звідти! Будеш стояти, аж доки мати не впорається з усією роботою та вечерю не приготує. Тоді вийдеш: вечеряти мене покличеш. Я тут у сусідньому дворі прогуляюсь. Може, в доміно зіграю... Чого мружиш очі?! Чого єхидно усміхаєшся?! Марш, кажу, у куток!

Валентина УСТИМЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Правду кажуть, що робота — то другий дім. Тож і колишній директор Фастівської меблевої фабрики В. І. Натальченко настільки зріднився був зі своїм підприємством, що зрештою став вважати його за свою власність. І був дуже здивований, коли його затримали з двома меблевими наборами на загальну суму 650 крб. 34 коп., котрі він вивіз зі своєї (не чужої ж, чуєте!) фабрики. На засіданні бюро міськомпарті за зловживання службовим становищем, яке виявилось у розкраданні соціалістичної власності, нещирість перед партією Натальченка виключено з рядів КППС. А Фастівський народний суд, розглянувши кримінальну справу Натальченка, призначив йому покарання у вигляді штрафу в сумі 1000 крб. та позбавлення права займати керівні посади. Про все це повідомив Перцеві секретар Київського обкому партії Г. Соколов.

От що виходить, коли деякі загальновідомі вирази сприймаються занадто буквально!

ГУМОРЕСКА

У нашому інституті Карпо Кононович з'явився недавно. Новий професор приїхав здалеку і жив тимчасово в окремій кімнаті студентського гуртожитку. Рівно через півроку студенти дали йому прізвисько — Демосфен.

Причина тут не лише в тому, що Карпо Кононович читав нам у другому семестрі античну літературу. Як усі смертні, він мав свої слабості. І одна з них — шалена любов до Демосфена. Від нас він вимагав

виразної дикції і пишномовства. Історія, про яку піде мова, почалася ось із чого. Щоразу староста групи, звітуючи перед професором про відвідування, повторював одну й ту ж фразу:

— Відсутній Нежданов.

— Сійте,— одного разу перебив старосту Карпо Кононович. — А хто такий Нежданов? Його я взагалі не знаю. Він хоч відвідував мої лекції?

— Відвідував, — збентежив-

шись, відповів староста. — Та тільки дуже рідко... Всього один раз...

Саме наближались екзамени. Не дивно, що Карпо Кононович розгнівано, громовим голосом Демосфена підсумував:

— Отже, Нежданов на екзаменах може не з'являтися!

Який же був його подив, коли Нежданов, узявши білет, тут же заявив, що готовий відповідати без підготовки.

— А ви самовпевнені, молодий чоловіче,— сказав єхидно Карпо Кононович.

Коли Нежданов гучним і виразним голосом відповів на всі питання, професор підкинув іще кілька. Але й на них Нежданов відповів.

— Прочитайте першу промову Цицерона проти Катіліни...

Гучним і виразним голосом Нежданов почав:

— «Коли ж, нарешті, переста-

неш ти, Катіліно, зловживати нашим терпінням?! Де межа неприборканої зухвалості твоїх виступів?! Невже на тебе не справили ніякого враження ні військова охорона Палатіна, ні нічна варта по всьому місту, ні страх народу, ні багатолюдні збори благонамірених громадян, ні...»

— Досить,— спинив Нежданова Карпо Кононович і запитав: — І про Демосфена все знаєте?

— І про Демосфена...

— Дивно, ви ніби читали мої конспекти...

— Ні, я їх чув.

— Як це? Ви ж на моїх лекціях...

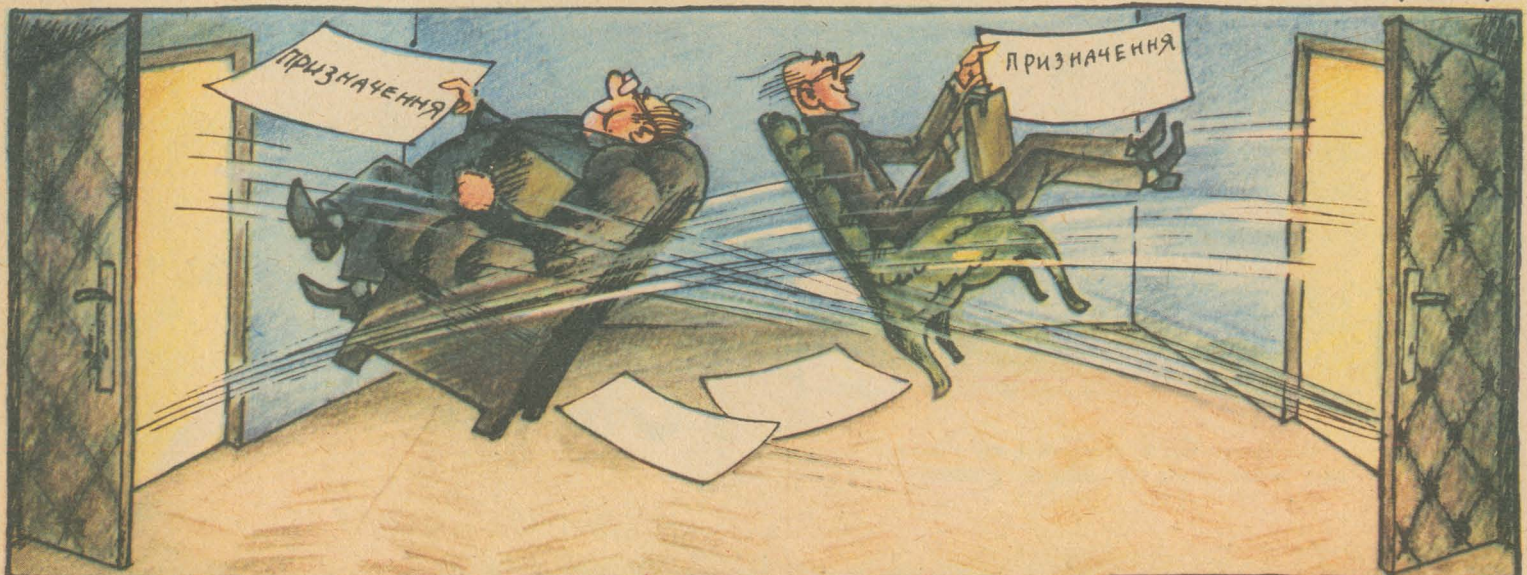
— Адже я в гуртожитку живу, в сусідній із вами кімнаті. А стінки там тонкі... Ну, навіщо ж мені знову йти на ваші лекції і слухати їх повторно?..

Леонід ГОРОВИЙ.

«Завдає шкоди практика, яка ще подекуди має місце, коли керівників, котрі скомпрометували себе, перекидають із крісла в крісло».

(3 газет).

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Кадри перепасовують — Мов карти перетасовують. Гру цю дитячу з охотою Дехто вважає роботою!

**КОМЕНТАРІ ПОЕТИЧНІ
НА ТЕМИ ПРОЗАІЧНІ**

ЕГЕ Ж...

Через наше село Кучерявово-Людимирівку регулярно ходять рейсові автобуси на Каховку та Чаплинку. А навіть примітивного павільйончика на автобусній зупинці немає. І пасажиром у чеканні автобуса доводиться стояти на відкритому всім вітрам белебні поза селом, мерзнути від холоду, мокнути під дощами...

З листа мешканців села (Чаплинський район на Херсонщині).

Еге ж...
Автотранспортні дяді
пустили автобус — і раді,
і думають дяді оці:
які ми, мовляв, молодці!

Ото б молодця отакого
сюди — з кабінету жаркого
під дощик, сніжок, вітерець —
то що б заспівав молодець?

ПЕКУЧА ЗАГАДКА

Ще в 1978 році пересувна механізована колона № 227 почала зводити п'ятиповерховий будинок для своїх робітників у районі Личичів на Хмельниччині. Будівельники освоїли 158 тисяч карбованців — менш як третину кошторисної вартості, вигнали цегляну коробку й закинули будову на невизначений строк. Новий начальник ПМК П. М. Утенко повідомив, що, в усякому разі, на 1985 рік трест «Хмельницькільбуд» (керуючий М. І. Корецький) не виділив на цей об'єкт ні копійки. Будова не охороняється, з неї розтягують цеглу, дерев'яні конструкції тощо.

З листа П. ДЖОВУЛДИ.

Давно нас хвилює загадка така:
а як працювала б ота ПМК,
якби то для когось майбутній
цей дім
і справді був рідним, жаданим,
своїм?

Якби хтось із тресту у домі отім
одержав квартиру скоріше хотів?
Чи так би «солились» оті тисячі,
чя..?

Вас. ШУКАЙЛЮ.

КамАЗ — ЗА ГОТІВКУ

У дніпропетровській автоколоні номер 2249 вишумували загальні збори з порядком денним «Додержання соціалістичної законності, правопорядку і порядку вирішення скарг і заяв трудящих».

На почасному центральному місці в президії задоволено ворухище начальника автоколони І. Т. Куделя. Його лице випромінювало благоліпність і високу моральність. Він доброзичливо прислухався до натхненного ціцеронування чергового оратора і схвально похитував головою, коли той видавав особливо яскравий епітет для характеристики благородної діяльності свого начальника на автотранспортній ниві.

Черговим оратором був водій Манченко. Він потів од щастя за довірену йому високу трибуну.

— Таких начальників, як наш начальник, від початку якого ми несамовито і самовіддано виконуємо і перевищуємо план, на світі більше немає, — провіщав він і, бризкаючи потом із чола у перші ряди, з хрускотом вивертас шлю наліво, щоб зазирнути в рідне обличчя улюбленого керівника. — А різні падлючі псаки — це негідники, мерзотники і сволота. От взяти у мене... Тобто я хочу сказати — взяти мене. За мною закріпили новий КамАЗ згідно із списком черговості. І ніхто у мене ніякого хабаря за це не вимагав... Я таврую ганьбою наклепників і закликаю присутніх бути непримиренними до різних базік та інтриганів, з яких і виходять ці наклепники!

Присутні прислухалися до закликів і схвально зарепетували:

— Правильно!.. Молодчага!.. Здорово дає!.. По-нашому!..

І це була чиста правда.

Водій Манченко — як, зрештою, і інші водії автоколони 2249 — здорово давав. А Куделя — благоліпний її керівник, який так полюбляв президіювати на зборах і тамадувати у тісному гурті начальників автозагонів (Ефанов, Сосков, Мартищенко) та свого особистого лакузи бригадира водіїв Тупиги, — здорово брав. Як, зрештою, і згаданий тісний гурт.

Лише за рік до вікопомних зборів із таким благочестивим порядком денним водій Манченко вручив Куделі за КамАЗ із причепом 550 карбованців. Безпосередньо за день до тих же зборів Манченко порадував свого шефа

іще півтисячею, а той відповідно порадував Манченка ще новішим КамАЗом. А за місяць після збіговиська, яке одноставно обплувало соцзаконність укупі з правопорядком, оратор Манченко був поза чергою нагороджений Куделею за свої палкі виступ новою державною квартирою. У відповідь вдячний оратор нагородив беручого начальника 2.100 карбованцями...

Нагороджували й інші. Нагороджував і інших. Новими автомашинами, новими причепами, новими квартирами.

За все була встановлена чітка такса. За КамАЗ-5320 — п'ятсот карбованців. За КамАЗ-5410 (тягач) — уже до двох тисяч. А за ЛіАЗ із напівпричепом-рефрижератором «Алкою» — рівно дві тисячі п'ятсот. Солідна машина. Вигідна...

Кожна машина, кожна нова квартира вагомо поповнювали особистий бюджет негавомного начальника автоколони. Коли перегодом виникла потреба його повністро і офіційно підрахувати, довелося звернутися до послуг електронно-обчислювальної машини. І от який результат вона видала. Загалом Куделя здер із своїх підлеглих 85.160 карбованців! Чималі достатки виявилися і у тісного гурту його полпличників, таких же хабарників, як і він, — начальників автозагонів Ефанова, Соскова, Мартищенко та особистого Куделиного лакузи бригадира Тупиги.

Отак воно і йшло в автоколоні 2249. Ішло тринадцять років.

Як одна паршива вівця псує всю отару, так один проїдисвіт, невідомо за які чесноти висунутий на керівну посаду, примудрився довести до морального краху цілий колектив.

Але який робом? Скажімо, наявність спільників — отих соскових, мартищенків і тупиг — подиву не викликає: Куделя добирав собі кадри за власним образом і подобою. Проте для того, щоб розкласти колектив — колектив! — мусило ж існувати ще якесь підгрунтя, мусило бути щось таке, що формувало цей колектив під знаком мінус, що уперто підтовхувало його саме до негативного розвитку. Мусило і було.

Це «щось» — ліві рейси і ліві заробітки.

Приміром, водій Дембовський, повертаючись до Дніпропетровська, оформляє у Вінниці, в тамтешньому

транспортно-експедиційному підприємстві попутний вантаж — вісім тонн приватних фруктів — і везе їх попутно... у Москву. Інший умілець — водій Тимошенко, їдучи з тієї ж Вінниці у той же Дніпропетровськ, опиняється ще далі — у Вологді, а потім — у Ярославлі... За подібні послуги дорожні аси відраховували у власників фруктів по дві три тисячі карбованців за рейс. От звідкіля бралися ті тисячі, котрі згодом зарпосто перекочувували з кишень здиричників-водіїв у кишеню здиричника-керівника.

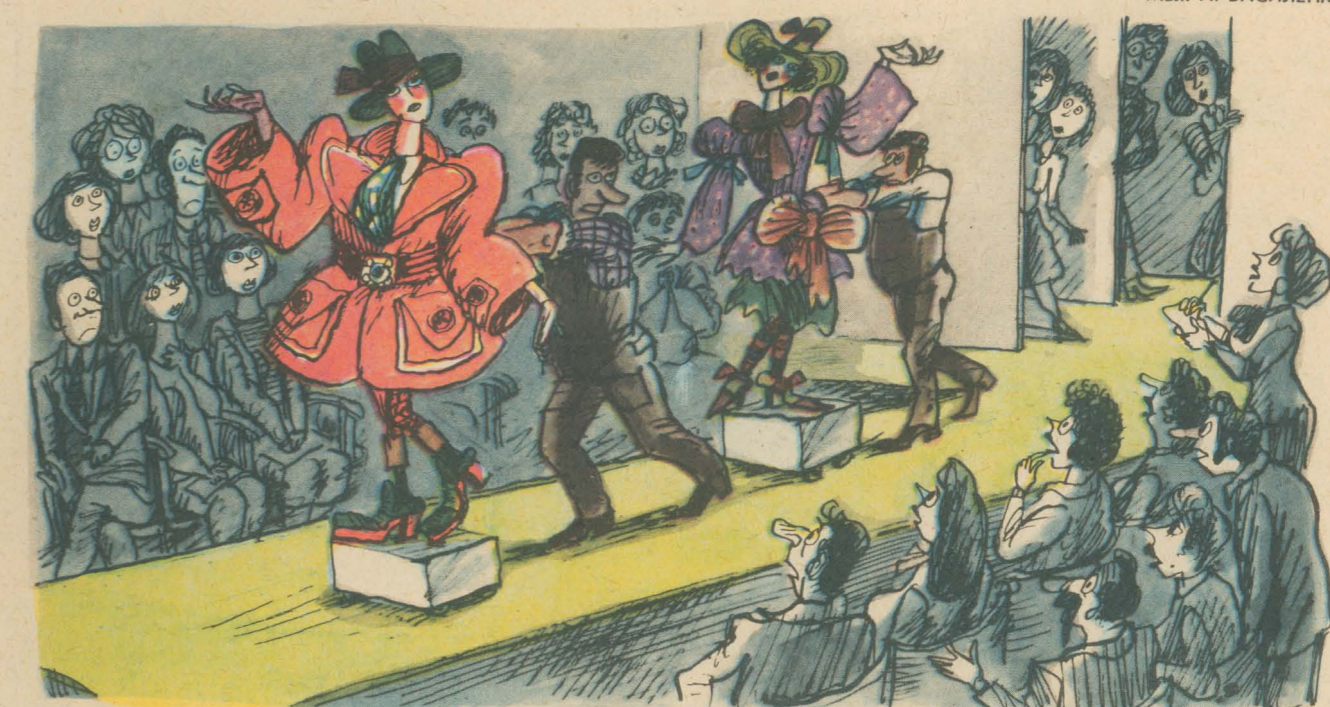
Він, Куделя, уміло і спритно використовував користюлюбні нахили своїх підлеглих. І не лише використовував. Він енергійно розпалював шкурдерські пристрасі в колективі, небезпідставно вважаючи, що в надійно закільцованому круговому порукою товаристві йому буде житися і легко, і безпечно. Тому й прагнув, щоб серед шоферської братії не лишилося жодної більш-менш порядної людини.

— Ідіоте, — втовмачував десь в оглядовій ямі якому-небудь ще не дозрілому до стиглості давача водіїв функціонер Куделі бригадир Тупига. — Що ти маєш зараз? Зарплату? Тьху! Та це ж навіть не кишенькові гроші! А от даси таткові на представництво якусь децидцію — п'ятсот там чи тисячу, — і матимеш усе: і нову машину, і такі рейси, що колеса обліжеш, бо навіть і з них навар капатиме...

Ось так цілеспрямовано формуючи у підлеглих перекобочене уявлення про роботу як джерело особистої наживи, Куделя та іже з ним і досягли своєї найголовнішої мети: чи єдиною нормою стосунків в автоколоні став цинізм, що непомітно ґрунтувався на хабарі. Тільки на ньому. Й ні на чому більше. І коли, наприклад, Куделя випадково застукав у бані шоферів, які в робочий час причащалися горілкою, то покарав їх за порушення трудової дисципліни з усією суворістю, прийнятою в автоколоні 2249: здер із кожного по сто карбованців.

А міг би й більше. Й далі б, нікуди не ділися. Дав же водій Доценко п'ять тисяч карбованців. І нічого. Не збіднів. Тільки злішим став, борючись із власними очовіт та фруктів за свої преміювальні у лівих рейсах на ЛіАЗі з рефрижератором «Алкою».

Ну, а рейсів таких на рахунок — не офіційно му, звісно, — дивовижної автоколони було безліч. Якби усі вони спрямовувалися на те, що їй і належало робити, — на перевезення народногосподерських вантажів, то немає сумніву, що автоколонна 2249 прогрімала б на всю Дніпропетровщину, а може, й на

— Жодна з манекенниць не погодилася демонструвати ці моделі, от і доводиться отак викручуватись...

всю республіку як найпередовіша з передових. Однак цікаво, що незліченні ліві рейси ледь не мали під собою законної основи. Річ у тім, що республіканське Міністерство автомобільного транспорту ніяк не наважувалося хоч якось регламентувати непередбачені відхилення водіїв від даних їм маршрутів. А одного разу — це сталось у березні 1983 року — таки наважилося і видало спеціальний наказ, яким було заборонено відхилятися від маршруту більш як на десять процентів. Однак тут же міністерські товариші, вочевидь, злякалися власної сміливості і вже у травні того ж самого року відмінили це положення. На радість тим, хто при допомозі державного автотранспорту безупинно кував своє здириницьке щастя...

Та повернімося до наших баранок. Невже, виникає підказане здоровим глуздом питання, за всі роки не знайшлося людей, які б відверто заявили про хабарників з автоколони 2249? Чого ж, знаходилися такі люди. Були й перевірки. Однак перевірки чомусь нічого не виявляли. Ну, а люди ті дуже

скоро переставали працювати в автоколоні. І одним із випробуваних методів виживання їх із роботи були загальні збори. Збори однодумців-хапуг. Наймогутнішими такими зборами стало уже згадане нами на початку лицедійство, задумане Куделею для того, щоб остаточно покінчити з окремими нездоровими проявами чесноти в оббируваному ним колективі.

І покінчили. Слідом за Манченком на трибуну, мало не зваливши її, увірвався водій Березенський і, підігріваючи себе спогадами про те, якого чудового ЗІЛа він купив у Куделі і скільки на цьому ЗІЛі вже хапонував, прокривав проект резолюції:

— Щоб викоренити це ганебне явище — ці кляузи, які облявають брудом наш колектив, пропоную категорично засудити наклепників, ніколи більше не розглядати їхніх брехливих заяв і зарозуміло посилити виховну роботу в автоколоні!..

Збори відповіли схвальним ревищем і тут же засудили все, що їм було треба. Начальник Куделя радісно вовтузився

у президії і випромінював на всіх лагідність і доброзичливість. Подумки він уже прикидав план роботи по посиленню виховної роботи в колективі шляхом збільшення розмірів щомісячних внесків водіїв до його кишені...

А скінчилось усе так, як і мусило скінчитися. Навіть велика і згуртована (хабарями) компанія негідників — ніщо у порівнянні з чесними голосами, яких у нас — переважна більшість. Отож Куделя має можливість протягом п'ятинадцяти років без успіху перебирати події свого неправедного життя. Мають для цього належний строк і його спільники.

Є над чим поміркувати у цій історії дуже й дуже серйозно і всім без винятку тим, хто так чи інакше причетний до роботи автогосподарства.

Ой, є...
Г. ЗАГНОЙ,
старший слідчий Дніпропетровської обласної прокуратури.
В. ЧЕПІГА.

ПРИГОДИ НА КРИЖИНІ

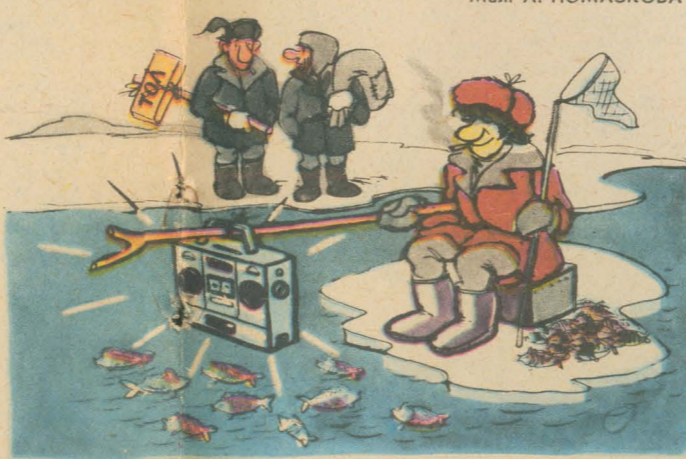
Мал. А. БОРДУНІСА

— Ніколи ще я не почував себе так добре, як оце зараз, коли лікарняний у кишені!

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

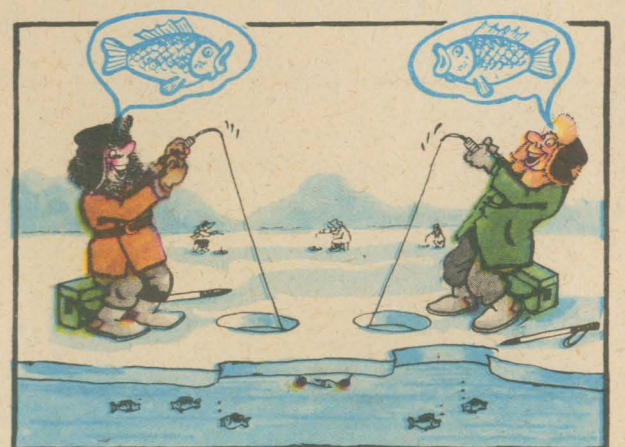
Мал. А. ПОМАЗКОВА

— у нього своя метода рибу глушити...

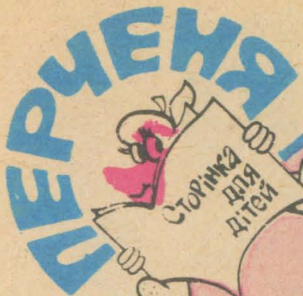
Мал. А. ПОМАЗКОВА

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

у лабіринтах печери

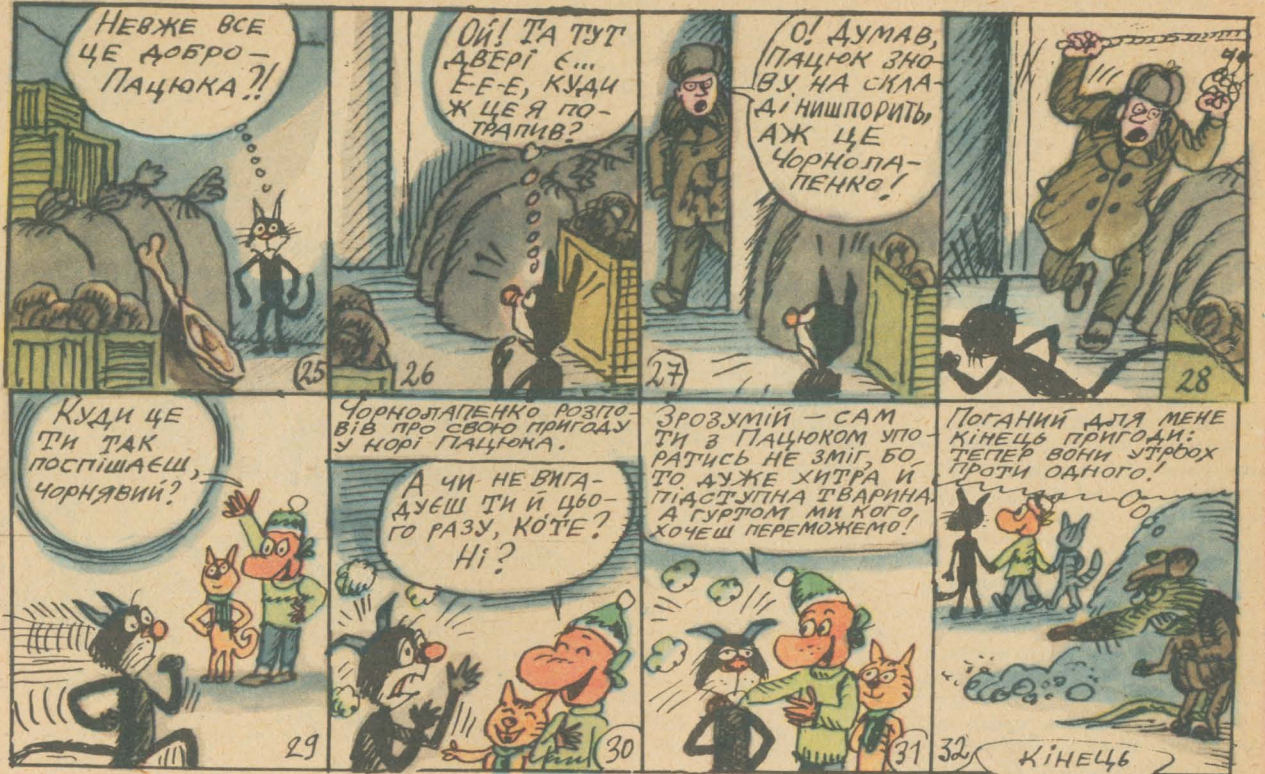
ПРИГОДА ЧЕТВЕРТА

ЩОБ ЗНАЛИ

— Васильку, а ти чому всі груші понадкушав? — запитує мати п'ятирічного сина.

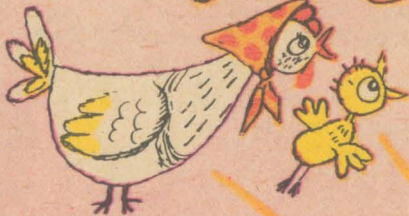
— А щоб усі знали, що то мої! — відповів син.

Сергій БОНДАРЕНКО.

ЧИЄ СОНЕЧКО

КАЗКА

Вилупилось Курча з яєчка, побачило у небі сонце і питає в мами-квочки:

— Що це таке, мамо?
— Сонечко, — каже Квочка.

— Ой, яке воно гарне та блискуче!.. А як тепло та ласкаво гріє...

— Так, воно наймиліше і найпотрібніше за все на світі, — погоджується мати.

— А чиє воно? — цікавиться далі Курчатко.

— Не знаю... Мабуть, нічиє.

Зраділо Курча, аж підско-чило.

— Воно буде моє, бо я його люблю! — вигукнуло

Курча і побігло похвалитися Песикові.

— Я маю сонечко, я маю сонечко!..

— Де воно?.. — питає Песик.

— А ось! — Курча показало на небо.

— Хто тобі його дав?

— Ніхто. Просто воно дуже хороше... — сказало Курча. — Я люблю його. І тому хочу, щоб воно було моїм.

Песик задумався. Він теж любив сонечко, і йому шкода було, що воно належатиме іншому. Тому Песик сказав:

— Я раніше від тебе народився... Воно давно моє!

— Ні, моє... — кричить Курча.

— Ні, моє!!! — гарчить Песик.

Тут підійшов Кінь і сказав:

— Хто каже, що сонечко тільки йому належить і біль-

ше нікому, той хай забере собі його з неба.

— І заберу!.. — сказало Курча і підскочило раз, другий, третій...

— Ні, я заберу!.. — сказав Песик і теж підстрибнув.

Та нічого в них не вийшло. Тоді Кінь сказав:

— От бачите... Сонечко забрати не можна!.. Воно світить усім однаково. Воно належить усім, тому воно — наше!

— Наше сонечко!.. Наше!.. Наше!.. — загукали на radoщах Курча та Песик і весело затанцювали.

Григорій РІЗНИК.

ШАРАДА

Вночі травичку намочу,
А зійде сонечко — втечу.
Віднімеш в мене букву «Р» —
Уже комаха я тепер.

[Роса — оса]

Іван ГАВРИШ.

ЗНАЙОМА КОЗА

Маринка вперше прибула Сьогодні з міста до села.

— Глянь, мамо, кізонька знайома — Таку я бачила вже вдома! — Вигадниця... Та в нас

нема Кози, — це знаєш ти сама. — Ні, — заперечує

Маринка, — В нас є буквар, а там —

картинка, Ну, а на ній — оця ж коза, Вона там кущик обгриза...

Дмитро СОЛОДКИЙ.

ТАКСАЦІЯ

ГУМОРЕСКА

Що таке таксація — скажемо відразу. На мисливській термінології таксація — підрахунок звірини в лісі.

Отож якось молодий мисливець Грицько Вознюк, який щойно купив рушницю, прийшов до голови районного товариства мисливців та рибалок Івана Степановича Чередниченка та й питає:

— По скільки зайців дозволяється відстрілювати на одного мисливця у цьогорічному сезоні?

— Ми вирішили у товаристві дозволити відстріляти не більше як по три зайці на мисливця.

— А скільки ж зайців у нашому районі?

Іван Степанович вийняв записну книжку, надів окуляри і читає:

— Зайців усього тисячу штук, вовків — п'ять, лисиць — тридцять, куріпок і диких голубів...

— А скільки мисливців у районі на обліку?

— Чотири тисячі...

— То, виходить, один заєць припадає на чотирьох мисливців? Кожному по заячій лапі...

Іван Степанович щось поділив «в умі», а потім скинув окуляри та й каже:

— Це щось не те. Неправильно зробили таксацію. Приходь у неділю. Поїдемо гуртом, перерахуємо зайців удруге.

Діждався Грицько неділі і, захопивши з собою рушницю, подався до Товариства мисливців та рибалок. У приміщенні було вже чоловік із десять. Так накадили тютюном, що хоч коромисло вішай. На подвір'ї вже гула вантажна автомашина.

— Поїхали! — сказав Іван Степанович, і всі повлазили в кузов.

Шофер довго петляв лісом і, нарешті, зупинився у дубняку.

— Тут воно, той, — казав Іван Степанович, — і листя сухе, і он там, бачу, дубовий пень такий, як круглий стіл.

Мисливці застелили пеня газетами й почали виставляти та викладати на «стіл» пляшки, сало, ковбаси,

кандюхи, цибулю, огірки, помідори, смажені коропа, масло, сметану. Вареники були ще гарячі. Це лісник Василь Семенович Голенко вмів робити штучний термос, обмотавши макітру ватяною фуфайкою.

На чистому повітрі апетит був неабиякий. Тож і їлося добре, і пилося.

А коли мисливці поверталися від пеня до автомашини, що стояла на дорозі, хтось крикнув:

— Заєць!

Сірий великий заєць сидів, піднявши передні лапи, й здивовано дивився на мисливців. Тільки тепер усі згадали про рушницю, які лежали в кузові автомашини, розібрані й зачохлені.

Хтось заклав два пальці в рот і так свиснув, що аж луна пішла гаєм. Заєць спочатку присів, а потім стрибнув відразу метрів на чотири і втік.

Іван Степанович підійшов до новачка Грицька Вознюка:

— Запиши: п'ять зайців у урочищі Дубовий гай...

— А чого п'ять?

— Це самець, — пояснив Чередниченко, — а коли є самець, то повинна бути й самка. А де самка — там щонайменше троє молодих зайчиків... Дубового гаю — п'ять гектарів... Виходить, по одному зайцю на гектар.

— А скільки всього лісу?

— П'ять тисяч гектарів. От і помнож одного зайця на п'ять тисяч. Це в лісі. А поля в районі набагато більше, ніж лісу. Там озимина. Там щонайменше сидить по півсотні зайців на гектарі. А коли ще й із сусідніх районів назбігаються в гості до наших зайців? Прикинь, скільки буде? Тьма тьмуца! Тепер збагнув, що таке таксація?

— Зрозумів.

— Мотай на вус мисливську науку. Зайців потрібно вмій рахувати. А як не вмій, то який з тебе в біса мисливець?!

Микола ПРЯДКО.

ДУМКИ НЕНАРОКОМ

● Ї люди, які слухають, але не чуять.

зайвого, то треба зовсім не говорити.

● Щастя вже в тому, щоб не почувати себе нещасним.

● Ще не довгожителю, але вже — старожил.

● Непоправне трапляється один раз у житті.

● Навіть протипожежні вірші не слід писати в пожежному порядку.

● Знав, що падає, але старався падати, як Пізанська вежа.

● Часом проливаємо відра, а заощаджуємо краплі.

● Якщо не казати нічого

Володимир БРЮГЕН.
м. Харків.

Мал. В. МІЛЕЙКА

— Так-так, ваше розпорядження у мене під рукою!

УГОРСЬКІ СМІШИНКИ

Маленька Евіке з великою увагою слухає незрозуміле бурмотіння свого молодшого братика. Відтак, звертаючись до матері, питає:

— Мамо, ти впевнена, що цей маленький хлопчик — теж угорець?

— Без помилок, — мовив учитель, проглянувши домашнє завдання, яке виконав Петишек. І тут же поцікавився: — Скажи, як це тобі вдалося?

— Дуже просто. До нас приходив учора мій двоюрідний брат. Отож він і допоміг батькові...

— Хто зараз може вірити у прикмету, що чорна кішка приносить біду? — питає Золтан у Евіке.

— Приміром, миші! — бадьоро відповіла дівчинка.

— Мікі, чому ти так поволі їси салат? — запитала у сина мати.

— Він несмачний, — відповів без ентузіазму хлопчик.

Тоді маленька сестричка йому порадила:

— А ти швидше його їж, він швидше й закінчиться.

— Це правда, що ти можеш пірнути під воду? — запитав маленький Петі на пляжі у Моніки.

— Авжеж! — відповідає дівчинка.

— А як довго ти можеш залишатися під водою?

— Ну, це вже залежить від того, як швидко мене з неї витягнуть.

— Скажи, Евіке, твій братик уже вмів ходити?

— Ще ні, але ноги у нього вже є!

Переклав З. ГУБІЄВ.

ЗА ШИРМОЮ ЇХНЬОЇ ДЕМОКРАТІЇ

У Сполучених Штатах Америки, провідній країні Заходу, демократія переживає кризу. Давно згасла віра в ідеологію та партії, які перетворилися на величезні виборчі машини, що запускаються в хід кожні чотири роки...

«Громадяни США все менше симпатій відчувують до найсолідніших державних інститутів», — вважає Сеймур Ліпсет, викладач Стенфордського університету, один із найавторитетніших у країні спеціалістів у царині політики. На думку його колеги, Уолтера Бернгема з Массачусетського технологічного інституту, «режим уже вступив у стадію кризи». Керівні кола США, стверджує Бернгем, усе меншою мірою виражають волю народу.

Усе більше сумнівів у законності американських правителів викликає той факт, що люди, які обрали їх, належать до одного соціального прошарку — як правило, до вищих верств американського суспільства...

У жодній країні, вважай, не голосують так часто і з таких різних приводів, як у Сполучених Штатах. Однак ця так звана «пряма демократія» має зворотний бік. Її нерідко використовують у своїх корисливих інтересах різного роду демагоги, а також лоббі усіляких політичних груп і великого бізнесу, яким не вдається іншими способами натиснути на виконавчі й законодавчі органи.

Таким чином, «пряма демократія» являє собою щось на подобу випускного класу, призначення якого — розряджати атмосферу громадського невдоволення державними інститутами, котрі все менше відповідають істинним інтересам американців.

«Панорама», Мілан.

Наступ на громадянські права, свавільне поводження з фундаментальними принципами закону, жорстокість соціальної політики теперішнього уряду — все це з гнівом і боєм вже не раз засуджувалося багатьма мудрими і достойними людьми, але щоразу ці протести безслідно згладжувалися м'якими зітханнями і підбадьорливим воркуванням високопоставлених міністерських чиновників...

Англійський «істеблшмент» діє тонко і хитро. Політичні репресії опораджаються в невинну форму «адміністративної реорганізації».

Однак брехливість доказів, до яких щоразу вдаються консерватори, зайвий раз переконує в тому, що справжнє підгрунття — в їх класовій ненависті.

Із статті Дж. Макгра («Гардіан», Манчестер).

Який вигляд має сьогоднішнє соціально-економічне становище у ФРН? Його характеризують галоп безробіття, масований наступ на права трудящих і, звичайно, зростання прибутків великих концернів...

Консервативно-ліберальна коаліція, що править у Бонні, підготувала цілий ряд законів, які ще більше уріжуть соціальні права трудящих. Ось деякі з них.

«Закон про сприяння праці». Він названий так із явним наміром ввести в оману громадськість. Ціль же його — дати підприємцям можливість наймати робітників і службовців на тимчасову роботу і звільняти їх, коли вони будуть не потрібні. Інакше кажучи, закон цей позбавить працюючих людей захисту їх права на працю.

Новий «закон про інвалідів». Він звужує коло осіб, які мають право на певні пільги, а також позбавить їх узагалі багатьох із цих пільг.

«Закон про охорону праці молоді» анулює положення про дотримання строго нормованого робочого часу для молодих людей.

«Закон про робочий час» закріпить 48-годинний робочий тиждень. Його призначення — максимально використати робочий час на догоду підприємцям.

Підготовлені нові положення про фінансування лікарняного лікування, пенсії, виплату допомоги сім'ям, що залишилися без годувальників. Усе це являє собою безперервну низку заходів, розрахованих на те, щоб забезпечити ще більші прибутки підприємцям і позбавити людей праці тих прав, які були завойовані в результаті довгої організованої боротьби робітників.

Гюнтер ГЕНЗЕЛЬ,
західнонімецький публіцист.

Злиденність ще існує. І не лише в країнах третього світу. У нас теж. Із 1976 року у Франції близько трьох мільйонів людей, котрих особливо зачепила економічна криза, поповнили категорію, яку називають «новою біднотою». Часта без роботи, в поганих житлових умовах, з нужденним харчуванням ці люди живуть менш ніж на 25 франків у день і мусять боротися, щоб не поповнити рядів багатьох тисяч бездомних бродяг.

«Матен», Париж.

З осені цього року (1984 р.— Ред.) плата за навчання в американських університетах і коледжах зростає в середньому на 8 процентів. Багато університетів підвищують її більш ніж на 10 процентів. Вірджинський університет буде стягати зі студентів на 240 доларів більше, ніж у навчальному році, що закінчився. Бажаючи вступити до нього мусять ламати голову над тим, де їм роздобути 1180 доларів.

Одним із найдорожчих університетів вважається Гарвардський.

Грабж серед білого дня.

У ньому плата за навчання підвищується до 9800 доларів. Разом із оплатою гуртожитку і харчування вартість одного року перебування в цьому учбовому закладі сягне 14 100 доларів...

В результаті у багато учбових закладів скорочується приплив абітурієнтів.

«Ю. С. ньюс енд Уорлд ріпорт»,
Вашингтон.

Заходів усе більшою мірою доводиться боротися з феноменом, який, вважається, давно відійшов у минуле, — з неграмотністю. За наявними оцінками, серед 270 мільйонів громадян 10 країн — членів ЄЕС нараховується близько 21 мільйона неграмотних або малограмотних. Але, на загальну думку, ця цифра скоріш усього занижена, оскільки при реєстрації неписьменних нерідко виникають труднощі: вони неохоче визнають себе такими.

Дані, які надходять із окремих країн ЄЕС, у ряді випадків дуже відрізняються. Вважають, наприклад, що в ФРН, яку довгий час вважали країною суцільної грамотності, є від 600 тисяч до 3 мільйонів людей, які не вміють ні читати, ні писати. У Великобританії таких 2 мільйони... У Франції не менше 2 мільйонів неписьменних... Незважаючи на значні успіхи, досягнуті в боротьбі з неграмотністю, Італія

все ще утримує сумнівний «рекорд» зі своїми 11 мільйонами неписьменних і малопописменних.

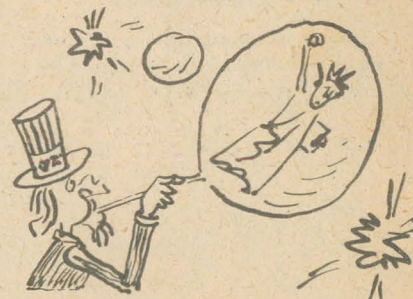
ДПА із Люксембурга.

Ми здійснюємо галас навколо експериментів у області хірургії, в той час як у США кожного дня народжуються діти з мозковою недостатністю, викликаною тим, що їх батьки голодують.

Гармон Сміт,
американський професор.

Проста й водночас приголомшлива істина полягає в тому, що основні положення американської конституції, і перш за все — гарантії свободи особи, що є в біблії про права, дотримуються рідко. Міф про свободу нав'язувався нам безперервно заледве не з дитинства. Але в дійсності свобода й донині «просковзує» мимо нас.

Р. Херріс,
американський політолог.

ЯКБИ Я БУВ КАРАСЕМ

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Багато дивних, а точніше — обурливих справ, ім'я яких — безгосподарність, нехлюйство, зловживання, — діялося у Каланчацькому степу на Херсонщині, в радгоспі імені 50-річчя ВЛКСМ. Про ці справи розповідав фейлетон «Не все видно у степу...», опублікований у № 23 «Перця» за 1984 рік.

Відповідь на цей виступ дав редакції секретар Херсонського обкому Компартії України тов. Г. Стрельченко. Він пише:

Фейлетон «Перця» обговорено на бюро обкому та Каланчацького райкому партії, технічною радою обласного управління сільського господарства, колегією прокуратури області. Критику визнано правильною.

Бюро обкому партії вказало першому секретареві Каланчацького райкому партії Михайленку В. І. та голові райвиконкому Зінченку Н. І. на знижену вимогливість до керівників і спеціалістів, послаблення уваги до боротьби з безгосподарністю.

Бюро Каланчацького райкому партії за серйозні порушення державної, планової та фінансової дисципліни, житлового законодавства оголосило Скубаєву М. М. сувору догану з занесенням до облікової картки і визнано неможливим подальше перебування його на посаді директора радгоспу. Технічна рада обласного управління сільського господарства прийняла рішення про звільнення Скубаєва М. М. від обов'язків директора.

Секретареві партійної організації радгоспу Петрик В. К. за слабкий контроль за діяльністю адміністрації оголошено догану. Звернено увагу першого заступника голови райвиконкому, голови ради районного агропромислового об'єднання Обуха Г. М. на безконтрольність, невжиття заходів, які б запобігали порушенням, знижену вимогливість до керівних кадрів і спеціалістів.

Наказом прокурора області за серйозні недоліки в організації роботи прокуратури району по нагляду за виконанням законодавства про збереження соціалістичної власності прокуророві району Маховику М. П. оголошено сувору догану, його попереджено, що в разі повторення подібного буде порушено питання про його звільнення з посади.

Прокуратура області за фактами зловживань, недбало ставлення посадових осіб радгоспу до службових обов'язків порушила кримінальну справу, проводиться документальна ревізія фінансово-господарської діяльності радгоспу імені 50-річчя ВЛКСМ.

За незадовільний контроль за роботою підвідомчих господарств першому заступнику начальника Каланчацького райсільгосуправління Канівцю І. І. та за безпринципну оцінку фактів безгосподарності в радгоспі імені 50-річчя ВЛКСМ і підготовку недостовірної інформації начальникові контрольно-ревізійного відділу обласільгосуправління Форощуку Н. В. оголошено суворі догани. Першому заступнику начальника обласільгосуправління Заболотному М. В. вказано на поверховий розгляд матеріалів перевірки.

...Отже, якби я був карасем. Та ще мав силу і владу, як, приміром, ота Золота рибка з відомої казки. То притягнув би... тобто, запросив, ну, кого? Скажімо, керівників Старокостянтинівського цукрового заводу на Хмельниччині — директора М. Гулька й головного інженера М. Христича, які вже кілька років підряд фугують у річку Случ відходи свого підприємства. За компанію з ними узяв би... тобто, запросив і голову колгоспу «Пам'ять Ілліча» (Вижицький район Чернівецької області) В. Мусієнка, з вини якого забруднено хімдобривами річку Бережницю й завдано великих збитків рибному господарству. Запросив би їх і посадив... Ні, ні, не туди, куди ви думаєте, а на бережечку забрудненої річки чи водоймища.

Але цими особами не обмежився б. Запросив би ще комунальників та керівників підприємств міста Олександрії, що на Кіровоградщині. Саме через те степове місто текла колись веселенька та чистенька річка Березівка. Караски в ній відилася, коропці, інша живність. Тепер не водяться. Річку перетворили на смердючу стічну канаву, з якої нещодавно втекла світ за очі остання жаба. Не від якихось надприродних катаклізмів, а від природогубних дій згаданих уже комунальників та керівників підприємств: вони активно й уперто скидають у колишню річку виробничі відходи, пускають напрямку каналізаційні води. Одне слово, робиться точнісінько так, як у Самборі на Львівщині, де має нещастя протікати річка Млинівка — притока Дністра. Так от, на ту бідну річку обрушилося не тільки півдесятка самбірських підприємств, які доконують її, спускаючи свої відходи, а ще й каналізація з житлових будинків туди йде. Певна річ, запрошу я і губителів природи Самбора й теж посаджу... Тобто, розміщу їх на лавах біля забрудненої річки.

Гадаю, що не обійдеться ця компанія й без представників виробничого об'єднання «Вінницяводоканал». Звичайно, можна було б іще керівників деяких підприємств Вінниці притягнути... тобто, запросити, але обійдемося на цей раз водоканальцями. Бо ж саме це об'єднання у серпні — вересні 1984 року пустило каналізаційні води міста в річку Вишеньку, а звідти вони ринули в Південний Буг. Ринули, понищивши всю рибу. Правда чи ні, а розказують, що в ті дні вінничани на власні очі бачили карасів, линів та інших риб, які в розпачі вистрибували на набережну Південного Бугу й людськими голосами кричали: «Та що ж ви, братці, робите?..»

Так от, посаджу я... тобто, запрошу, яких спроможуся, природогубів, — адже їх, за даними «Укррибводу», є чимало, бо ж за минулий рік на річках і водоймищах республіки зафіксовано ого-го скільки великих і малих порушень, а збитків рибному господарству завдано на сотні тисяч карбованців.

Заради справедливості мушу сказати, що збитки керівники покривають швидко й оперативно, бо йдеться не про власні гроші, а про державні. А от там, де треба платити з власної кишені, виходять заминочки-затиночки. Брикаються керівники, руками й ногами відмахуються, зволікають сплату всілякими відмовками. Бо грамотні, знають закони: якщо протягом трьох місяців примудряться не сплатити штраф, він автоматично анулюється.

Отже, я їх кількох — найактивніших — до компанії!

Скажімо, головного інженера Збо-

рівського комбінату комунальних підприємств (Львівщина) Я. Роздобудька, який ухитрився зберегти кровну штрафну десятку. Та й іншого губителя природи — директора Семидубського пивзаводу І. Булевського з Ровенщини, котрий теж викрутився-вивернувся, як в'юн, і лишив собі в кишені штрафного четвертака. Притягну... тобто, запрошу, звичайно, й головного інженера Соснівського цукрозаводу (Шаргородський район на Вінниччині) Ю. Берганга, якого за забруднення підприємством річки Мурашки оштрафовано на 100 карбованців. Цей не просто ухляється-брикається, а ще й лається, ображає інспекторів рибоохорони, охорони природи, санінспекторів — загрожує їм, пише скарги. Не платить штрафів й ображає та лає представників рибоохорони директор Жовтневого оптовороздрібного комбінату із Запоріжжя М. Татарчук, якого покарано на 40 карбованців за те, що підпорядкована йому овочева база забанючувала стічними водами зелену зону водосховища...

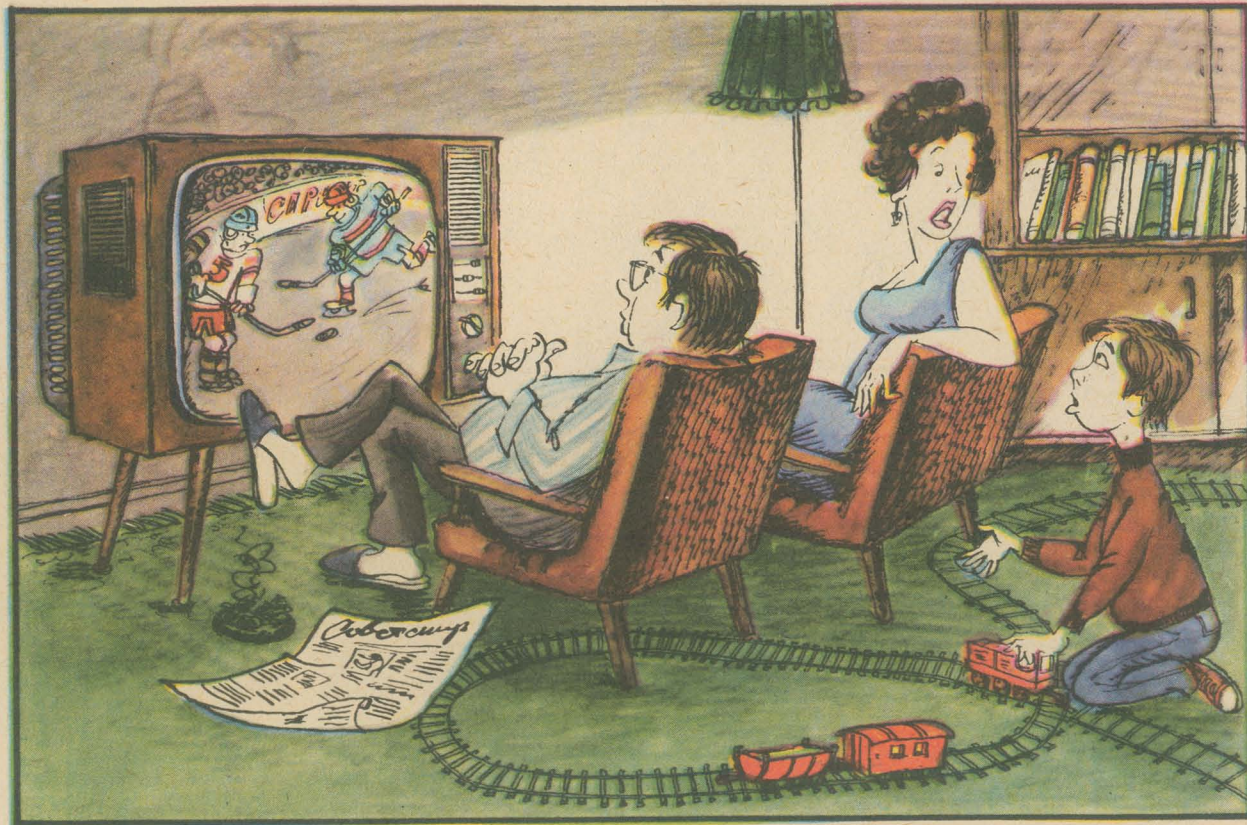
Отже, якби я був карасем, то запросив би їх, отих затятих губителів нашої матінки-природи, і чемно та ввічливо, з приємною усмішкою налив би їм у кришталеві фужери отієї води — розбавленої жомокислими відходами, бензином, соляркою та іншою нечистію, що вони в річки й водосховища фугують, — і сказав: «Пригубте, малюшановні мої природогуби. Ми ж, риби, споживаємо, то чому б і вам не скуштувати вами ж приготовленого «коктейлю»? Якщо з вами щось трапиться — не хвилюйтеся й не переживайте: я заплачу штраф, навіть із власної кишені та без усякої тяганини...»

Хоча — ні. Не піднялась би в мене рука, чи то пак — плавник чинити отаку капость. Совісті не вистачить.

Не те, що у них...

Ів. НЕМИРОВИЧ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Митю, якщо заважатимеш татові дивитися телевизор, то він перевірить твій щоденник!

ПЕРЕСИДІВ

— Чому це ти, друже, так довго на риболовлі затримався?
 — Та отож! Сидів... Чекав, доки рак свисне...
 — Ну, то й що? Свиснув?
 — Свиснув! Мотоцикла з коляскою, а в ній штани з помочами...

«...У цьому році дружина відчула себе зовсім вільною і подала до суду заяву про поділ квартири, бо я вже був у неї під п'ятою».
 (З касаційної скарги).

ПРИВІТАВ ПО-ВІЙСЬКОВОМУ

Обліковець до тракториста:
 — Бачив, біля твоєї загінки машина голови колгоспу зупинялася. Мабуть, лаяв тебе голова?
 — Та ні! Зупинивсь і привітав по-військовому.
 — Як саме?
 — Дуже просто. Приклав указівний палець до правої скроні.

Повідомив В. ГЕРАСИМЕНКО.
 с. Личково-І
 Магдалинівського району
 Дніпропетровської області.

«...Боднарук щойно влаштувався у нас, а вже почав запізнюватися, прогулювати і навіть з'являється на роботу у підозрілому стані».
 (З тексту виступу на зборах).

ТАКЕ ДІЛО...

Син до батька:
 — Тату, ти скільки одержуєш зарплати?
 — Сто п'ятдесят карбованців.
 — Малувато, доведеться тобі шукати роботи з більшою зарплатою.
 — А то чому?
 — Та тут таке діло, що я, мабуть, буду женитися.

«...Забитого нами дикого кабана поділили між собою. Шкуру забрав Петро собі. За мясо і сало платити буду, а шкуру прошу, аби обласний суд з мене зняв».
 (З касаційної скарги).
Надіслав М. ШЕВЧИК.

НЕ ТУДИ СТІЛЯВ

— Чого ж ти, Омельку, не стріляв? — дорікали мисливці. — Веpr прямо на тебе йшов.
 — Стреляв! Йй-богу стріляв!
 — Чим, жаканом чи картечкою?
 — Очима... То на гілку дуба, то на стовбур ясена.

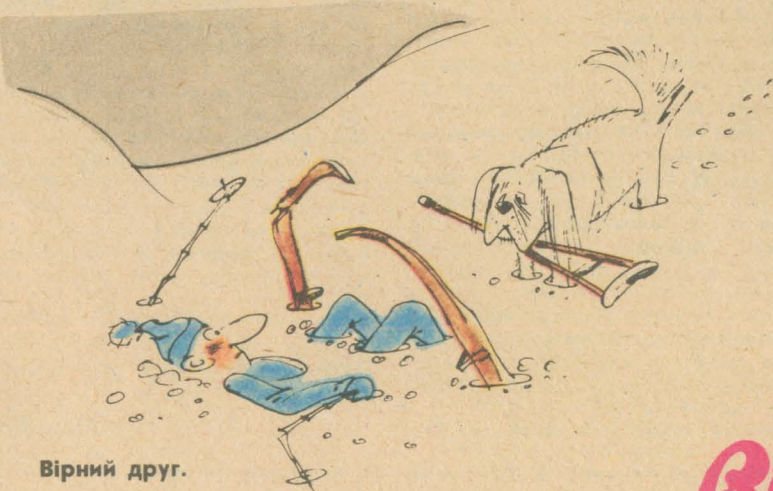
Повідомив В. АНТИМИС.
 м. Івано-Франківськ.

«Техобслуговування у господарстві не налагоджено, техніка, навіть трактори, розукомплектовуються без винувних осіб. Для виправлення становища на механічний сектор направлений замісник голови колгоспу, який нічим не займається, тікаючи від труднощів».
 (З акту перевірки).
Надіслав В. ПЛЮВАКО.

«Дуже допомогли нам учні. Вони сортували картоплю на свинячу і людську».
 (З протоколу колгоспних зборів).

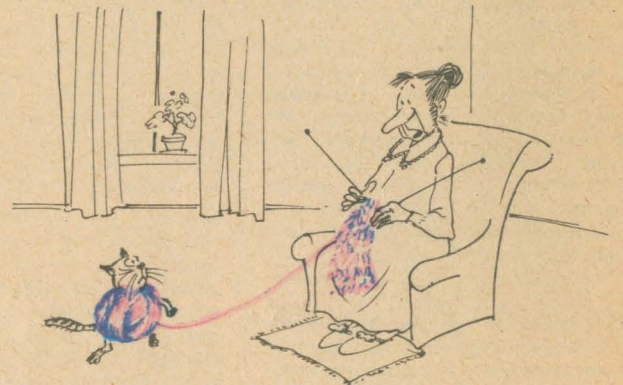
«Уявіть собі. Вулицею йде молодий чоловік похилого віку».
 (З листа до редакції).
Надіслав П. ЛАВРИК.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Вірний друг.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Догрався...

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Боже, та це ж не наша дитина!

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

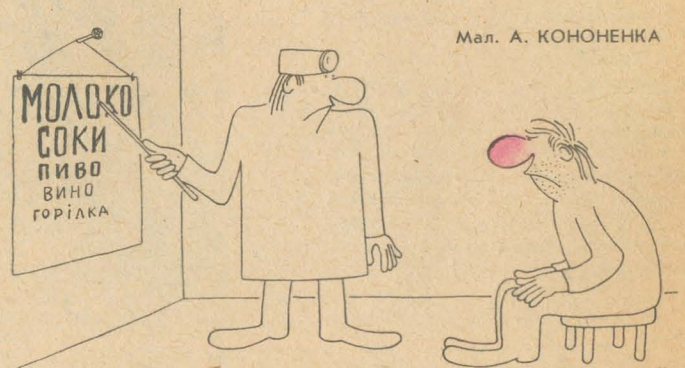
— Я із ширвжитком не танцюю!

— Можна вас на танок!

Мал. В. СОЛОНЬКА

Мал. А. КОНОНЕНКА

— Лікарю, я бачу добре лише два останні рядки!..

ГУМОР

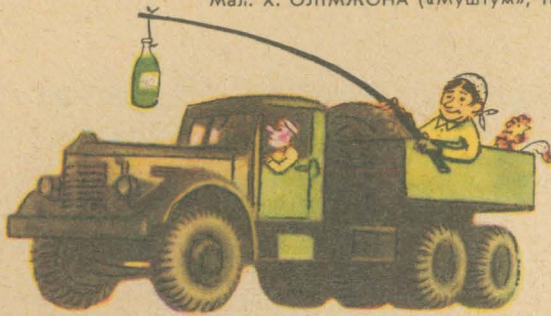
НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. К. ШЯУЛІТИСА
(«Шлуота», Вільнюс).

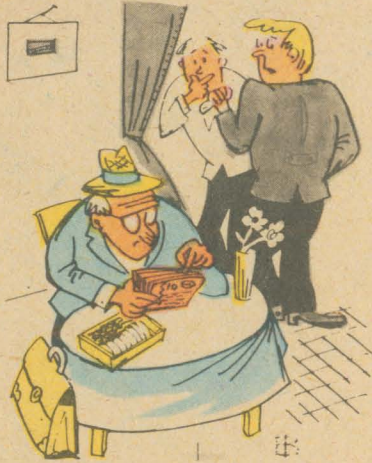
Без слів.

Мал. Х. ОЛІМЖОНА («Муштум», Ташкент).

— Жени на базар!

Мал. В. ЄЛИСТРАТОВА («Вожик», Мінськ).

— Ну й зануда цей ревізор!
Одержав на лапу та ще й перелічує!

Мал. Л. ДОМНІНА («Кіперуш», Кишинів).

— Навіщо ви підліткові пиво продате!
— А де ви пиво бачите! Там же сама піна!

Мал. А. ШТАБЕЛЯ («Хенек», Уфа).

— Книгу скарг! Будь ласка!

◆ Ще чотири роки тому в районі Попельні (Житомирщина) було заселено багатопверховий будинок № 23, що по вулиці Щорса. Усі ці роки новосели терпляче чекають, коли ж до їхнього будинку нарешті підключать газ. Про це йшлося у замітці «Любителі гостювати» (№ 14 журналу за 1984 рік).

Голова Попільнянського райвиконкому А. І. Бердичевський повідомив редакції, що будинок цей не був газифікований, бо не було проекту. Нині квартири в згаданому будинку газифіковано.

◆ У тому ж номері журналу у фейлетоні «Мирне співіснування» розповідалося про те, що у славному місті Полтаві на чудовій вулиці Калініна розмістилася музична школа № 3. А поруч з нею, двері в двері, розташувалися пивний бар тресту їдалень та ресторанів. Що бачать і що чують юні скрипалі та піаністи, щодня йдучи до своєї музшколи, годі й казати.

Після виступу Перця заступник

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

голови виконкому Полтавської міськради С. В. Просяник повідомив, що пивний бар перенесено до іншого приміщення.

◆ «Обід під копицею» — у замітці під такою назвою (№ 17 журналу) Перць писав про те, що минув уже рік, як Братська (Миколаївська обл.) райспоживспілка закрила для ремонту у селі Аннівці кафе «Супутник». Та будівельників біля того кафе так досі ніхто і не бачив.

Як повідомив голова виконкому Братської райради І. І. Міщенко, ремонт кафе «Супутник» повністю завершено і воно відновило свою роботу.

◆ Автобус, який раніше регулярно курсував до села Лішня (Львівська обл.), став ходити іншим маршрутом. Лист про це Перцеві надіслали мешканці села.

Голова Дрогобицького райви-

конкому Ю. І. Лаганяк повідомив редакції, що нині автобусне сполучення відновлено.

◆ Водному з листів до редакції писалося про те, що хліб, який випікає Джуринський (Вінниччина) хлібозавод, смачним аж ніяк назвати не можна: глевкий, підгорілий, кислуватий тощо.

Після втручання в цю справу Перця голова Шаргородського районного комітету народного контролю О. Г. Войцеховський повідомив, що при перевірці листа факти підтвердились. Дійсно, на Джуринському хлібозаводі недостатньо дбали про якість продукції. В результаті тільки за півроку було забраковано понад 1000 кг хліба. Мали місце дрібні крадіжки, бо територія заводу як слід не огорожена, контрольно-пропускний пункт відсутній. За недоліки в забезпеченні збереження соціалістичної власності, виробництво бра-

кованої продукції директору хлібокомбінату Винокуру М. С. зауважено, а головному інженеру Кривошеї О. Є. та начальнику дільниці Данильченко Т. І. оголошено догани.

◆ Про те, що деякі водії Львівського автопідприємства 31422 провозять «лівих» пасажирів, квитків не видають, а гроші за проїзд привласнюють, писалося в листі, що надійшов до Перця.

Начальник пасажирського управління Міністерства автомобільного транспорту УРСР М. П. Волошин сповістив редакцію, що при перевірці вказані у листі факти підтвердились.

За порушення правил перевезення пасажирів водія Нетребняка І. С. переведено на роботу з меншою зарплатою строком на три місяці, а Падую Н. І. оголошено догану і позбавлено місячної премії. Львівське обласне виробниче об'єднання пасажирського авто-транспорту посилює контроль за роботою водіїв на маршрутах.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 4 (1190)
(на українському мові)
Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.01.85 р. Підписано до друку 04.02.85. БФ 10155 70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2 275 500 прим.
Зам. 0245.

© Журнал «Перець» 1985 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканировал reductorer
для rutracker.org

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

«У ФРН все нахабніше поводять себе неофашисти, яких щедро підтримують різні реваншистські «союзи» та «земляцтва».

(3 газет).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Дбайливий садівник.